

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 31CoCsp/5/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217214060
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Tischlerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2217214060.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Tischlerovej a členov senátu Mgr. Lucie Mizerovej a JUDr. Petra Dumana, v právnej veci žalobcu: COFIDIS, so sídlom Parc de la Haute Borne, avenue Halley 61, Villeneuve-d'Ascq CEDEX 598 66, Francúzska republika, reg. č.: 325 307 106, podnikajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom: COFIDIS SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Landererova 12, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 50 595 628, zastúpeného splnomocnencom: URBÁNI & Partners s.r.o., so sídlom Skuteckého 17, Banská Bystrica, IČO: 36 646 181, proti žalovanému: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. XXX/X, D. E., zastúpenému splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Almáši Gabriel, spol. s r. o., so sídlom Šumavská 3, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 36 856 592, o zaplatenie 3.155,28 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda z 19. októbra 2022 č.k. 7Csp/180/2017-140 - proti výroku II. o trovách konania, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanému priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. konanie zastavil, výrokom II. priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a výrokom III. vrátil žalobcovi zaplatený súdny poplatok zo žaloby, krátený o sumu 6,70 eura, teda vo výške 182,30 eura prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s., CVFT, OSA, Thurzova 1, 042 21 Košice.

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 145 ods. 1, § 146 ods. 1, § 256 ods. 1, § 257, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 11 ods. 3, 4, 6 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

3. Vecne dôvodil, že žalobca sa žalobou zo dňa 2.5.2017 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 3.155,28 eura s príslušenstvom. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 22.9.2021 žalobca oznámil, že žalobu berie voči žalovanému späť v celom rozsahu, a to z dôvodu, že na súde prebiehalo medzi stranami ďalšie konanie pod sp. zn. 15Csp/186/2016, ktorého predmet sa týkal rovnako nárokov zo zmluvy o úvere č. 15848 z 26.2.2013. V predmetnom podaní zároveň žiadal, aby súd prihliadol na skutočnosť, že sa žalobca dozvedel o konaní sp. zn. 15Csp/186/2016 prebiehajúcim voči nemu ako žalovanému, napriek tomu, že bolo iniciované skôr, až po podaní žaloby v tomto konaní sp. zn. 7Csp/180/2017, pretože súd v konaní sp. zn. 15Csp/186/2016 doručil žalobu spolu s podaním žalobcu a vydaným uznesením až vo februári 2019, t. j. takmer 2 roky po podaní žaloby zo strany žalobcu v konaní sp. zn. 7Csp/180/2017. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam žalobca žiadal, aby súd žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal.

4. Súd prvej inštancie napriek tomu, že k späťvzatiu žaloby došlo pred prvým pojednávaním, dňa 27.6.2022 vyzval žalovaného, aby sa v lehote 10 dní odo dňa doručenia výzvy písomne vyjadril, či súhlasí so späťvzatím žaloby navrhovaným žalobcom. Žalovaný sa k výzve súdu nevyjadril. Vzhľadom k späťvzatiu žaloby v celom rozsahu a súhlasu žalovaného súd prvej inštancie konanie zastavil.

5. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie skúmal procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách a o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 256 CSP. Uviedol, že žalobca zobral žalobu voči žalovanému späť z dôvodu, že na tamojšom súde medzi stranami konania prebiehalo ďalšie konanie pod sp. zn. 15Csp/184/2016, ktorého predmet sa týkal nárokov rovnako vyplývajúcich zo zmluvy o úvere č. 15848. Žalobca procesne zaviniel zastavenie konania a vychádzajúc z uvedeného súd konštatoval úspešnosť žalovaného v predmetnom konaní, avšak pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania zohľadnil celý priebeh súdneho konania. Po preskúmaní podanej žaloby, predložených listinných dôkazov, ako aj obsahu súdneho spisu sp. zn. 7Csp/180/2017 a sp. zn. 15Csp/184/2016 súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca neosvedčil pravdepodobnosť svojho nároku, t. j. existenciu práva vo veci samej. Žalobca sa v predmetnom konaní domáhal voči žalovanému zaplata sumy 3.155,28 eura spolu s úrokom 15,55 % ročne zo sumy 3.155,28 eura od 21.10.2016 do zaplata, ako aj s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 3.155,28 eura od 21.10.2016 do zaplata, a nahradiť trovy konania. Zo súdneho spisu 15Csp/184/2016 bolo zistené, že žalobca (ktorý vystupuje v tomto konaní ako žalovaný) sa svojou žalobou domáhal určenia, že zmluva o úvere č. 15848 z 26.2.2013 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je bezúročná a bez poplatkov pre chýbajúce obsahové náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. c), k) a j) a § 11 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj uloženia povinnosti žalovanému (ktorý vystupuje v tomto konaní ako žalobca) vydať žalobcovi zo zmluvy o úvere č. 15848 zo dňa 26.2.2013 bezdôvodné obohatenie vo výške 1.647,75 eura spolu s úrokom z omeškania 8,05 % ročne zo sumy 1.647,75 eura od 4.10.2016 do zaplata, o ktorú sumu mal žalobca predmetný bezúročný a bezpoplatkový úver bezdôvodne preplatiť, a nahradiť trovy konania. Dňa 25.9.2017 doručil žalobca na tunajší súd návrh na zmenu žaloby. Podľa tejto zmenenej žaloby žalobca navrhol uložiť žalovanému povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 1.574,97 eura spolu s úrokom omeškania 5,05 % ročne od 16.12.2015 do zaplata, ďalej určiť, že žalobca je vlastníkom motorového vozidla, ktoré bolo kúpené z prostriedkov poskytnutých veriteľom z predmetnej úverovej zmluvy, a na ktoré sa vzťahuje zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, ako aj uložiť žalovanému povinnosť súčinnosti pri prevode vlastníckych práv žalobcu k uvedenému motorovému vozidlu, a priznať žalobcovi náhradu trov konania. Vykonaným dokazovaním v súdnom konaní sp. zn. 15Csp/184/2016 bolo zistené, že pre absenciu povinných obsahových náležitostí zmluvy, bolo nutné predmetný spotrebiteľský úver považovať za úver bez poplatkov (vrátane spracovateľského poplatku a poplatku za poistenie, pri ktorom bolo preto bezpredmetné bližšie skúmať náležitosti a okolnosti pristúpenia žalobcu k tomuto poisteniu) a bez úrokov v súlade s cit. ust. § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu podpísania zmlúv. Vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru z uvedených dôvodov mal žalovaný právo len na zaplata istiny 4.491 eur, t. j. len na vrátenie poskytnutého spotrebiteľského úveru bez akéhokoľvek navýšenia, teda bez úrokov z úveru a poplatkov (za poistenie, spracovateľský poplatok). Zo zisteného skutkového stavu vyplynulo, že žalobca celkovo uhradil na tento úver sumu 6.065,97 eura, a to tak že v období od 15.3.2013 do 18.11.2015 uhradil sumu 4.589,55 eura, t. j. ku dňu 18.11.2015 už zaplatil viac než bola istina poskytnutého úveru, pričom do 19.9.2016 zaplatil žalobca celkovo o 1.574,97 eura viac než bola istina poskytnutého úveru. Dôsledkom prijatia plnenia bez právneho dôvodu (ktorý právny dôvod pre absenciu povinných obsahových náležitostí zmluvy tu neexistoval od samotného vzniku zmluvného vzťahu) bol vznik povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v zmysle zásad uvedených v § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam tamojší súd rozsudkom č. k. 15Csp/184/2016-289 zo dňa 14.6.2019 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.574,97 eura spolu s úrokom z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 1.574,97 eura od 16.12.2015 do zaplata do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.), určil, že žalobca je vlastníkom motorového vozidla, ktoré bolo financované z predmetného úveru (výrok II.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok III.) a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % (výrok IV.). Uvedený rozsudok bol potvrdený rozsudkom č.k. 10CoCsp/25/2020-426 z 26.5.2021, ktorý v nadobudol právoplatnosť v spoj. s I., II. a IV. výrokovou časťou rozsudku č.k. 15Csp/184/2016-289 dňa 19.7.2021. Z uvedeného podľa súdu prvej inštancie vyplynulo, že žaloba žalobcu bola v predmetnej veci podaná nedôvodne. Bolo preukázané, že žalobca nemal nárok na zaplata pohľadávky vo výške 3.155,28 eura s príslušenstvom ním uplatnenej, ba dokonca sa bezdôvodne na úkor žalovaného obohatil už o sumu 1.574,97 eura,

ktorú musel žalovanému vrátiť. Súd prvej inštancie mal vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti za osvedčené, že podanej žalobe by nebolo možné vyhovieť ani v prípade, keby medzi stranami konania neprebiehalo konanie pod sp. zn. 15Csp/184/2016, t. j. žalobca podal nedôvodnú žalobu, ktorú by musel súd v konečnom dôsledku zamietnuť. Súd prvej inštancie preto žalovanému ako protistrane v konaní priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. Keďže žalobca vzal žalobu späť pred prvým pojednávaním a konanie bolo zastavené, súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovi vzniklo právo na vrátenie časti zaplateného súdneho poplatku v sume 182,30 eura.

7. Proti tomuto uzneseniu výlučne v časti trov konania (výrok II.) podal včas odvolanie žalobca s návrhom na jeho zmenu tak, že odvolací súd žiadnej zo strán náhradu trov konania neprizná; alternatívne navrhol jeho zrušenie a vrátenie súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Mal za to, že súd prvej inštancie skutkovo a právne vyhodnotil procesné zavinenie zastavenie konania nesprávne a nespravodlivo na ľarchu žalobcu. Dôvodil, že konanie vedené pod sp. zn. 7Csp/180/2017 bolo na návrh žalobcu prerušené uznesením z 9.6.2020, a to z dôvodu, že na konajúcom súde súčasne prebiehalo konanie vedené pod sp. zn. 15Csp/184/2016, ktorého predmet sa týkal nárokov rovnako vyplývajúcich zo zmluvy o úvere č. 15848 z 26.2.2013. Keďže vo veci vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 15Csp/184/2016 bolo právoplatne rozhodnuté a konanie skončené, žalobca zobral podanú žalobu v celom rozsahu späť. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania nezohľadnil skutočnosť, že žalobca sa dozvedel o konaní sp. zn. 15Csp/184/2016 až v mesiaci február 2019, t.j. dva roky po podaní žaloby zo strany žalobcu v tejto veci vedenej pod sp. zn. 7Csp/180/2017. Postup súdu žalobca považoval za nesprávny a nespravodlivý, pretože k danej situácii došlo nečinnosťou súdu, ktorý žalobu v konaní sp. zn. 15Csp/184/2016 doručil žalobcovi takmer až dva roky po tom, čo žalobca podal voči žalovanému žalobu o zaplatenie 3.155,28 eura s príslušenstvom, ktorá bola predmetom tohto konania sp. zn. 7Csp/180/2017. Keďže zo strany súdu bola žaloba v konaní sp. zn. 15Csp/184/2016 doručená oneskorene a zo strany súdu nedošlo k zastaveniu skôr začatého konania aj keď prebiehali dve konania s rovnakým predmetom sporu, a to posúdenie a určenie, či je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov medzi totožnými účastníkmi, nemal žalobca inú procesnú možnosť než pristúpiť k späťvzatiu žaloby. Konanie vedené pod sp. zn. 15Csp/184/2016 bol začatý ešte pred podaním žaloby o zaplatenie 3.155,28 eura s príslušenstvom zo strany žalobcu, teda prebiehali dve konania s rovnakým predmetom sporu, pričom v oboch prípadoch musel súd predbežne posúdiť a určiť, či je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov a medzi totožnými účastníkmi sporu, preto bol konajúci súd povinný ex offo v zmysle § 159 CSP neskôr začaté konanie zastaviť. Pretože k tomu od začiatku konania ani po právoplatnom ukončení konania sp. zn. 15Csp/184/2016 nedošlo, žalobca docielil zastavenie konania formou späťvzatia žaloby v celom rozsahu. Z týchto dôvodov mal žalobca za to, že konštatovanie súdu prvej inštancie o zapríčinení zastavenia konania žalobcom vychádza z nesprávne skutkovo a právne posúdeného stavu prejednávanej veci. Zastavenie konania nie je možné procesne pričítať za vinu žalobcovi, ktorý sa snažil v konaní postupovať efektívne a hospodárne napriek neustálym priesťahom zo strany konajúceho súdu. Pokiaľ by sa odvolací súd nestotožnil s názorom žalobcu o povinnosti súdu prvej inštancie zastaviť neskôr začaté konanie, žalobca mal za to, že za účelom zachovania zákonnosti a spravodlivosti rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania, mal konajúci súd prihliadnuť na skutočnosť, že žalobca nemal inú procesnú možnosť ako zobrať žalobu späť, pretože o konaní vedenom voči nemu pod sp. zn. 15Csp/184/2016 sa dozvedel až takmer dva roky po tom, ako sám inicioval konanie pod sp. zn. 7Csp/180/2017.

8. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu, navrhol rozhodnutie súdu prvej v napadnutej časti ako vecne správne potvrdiť. Stotožnil sa s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a mal za to, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v prospech žalovaného posudzoval mieru procesného zavinenia žalovaného na zastavení konania zohľadňujúc aj argumentáciu žalobcu, že na súde prvej inštancie prebiehalo aj konanie vedené pod sp. zn. 15Csp/184/2016. Konajúci súd podľa žalovaného správne posúdil nahradenie trov konania žalovanému v súlade so zásadou zavinenia, ktorá znamená sankčnú náhradu trov konania. Nie je možné, aby náhrada trov konania nebola priznaná žalovanému, a to aj vzhľadom na odôvodnenie napadnutého uznesenia, že podanej žalobe by nebolo možné vyhovieť ani v prípade, kedy medzi stranami konania neprebiehalo konanie pod sp. zn. 15Csp/184/2016, t.j. žalobca podal nedôvodnú žalobu, ktorú by musel súd v konečnom dôsledku

zamietnuť. Z tohto dôvodu považoval žalovaný tvrdenie žalobcu, že žalovaný procesne zavinil späťvzatie žaloby za nedôvodné.

9. Ďalšie vyjadrenia strany v odvolacom konaní nepodali.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v napadnutej časti vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. m/ CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) bez potreby zopakovať alebo dokazovanie, postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keď rozhodnutie súdu prvej inštancie je v napadnutej časti trov konania vecne správne, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

11. Vzhľadom na to, že zastavujúci výrok I. a výrok III. o vrátení súdneho poplatku neboli napadnuté odvolaním, je v tejto časti uznesenie súdu prvej inštancie právoplatné a nebolo predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

12. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, pokiaľ priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v celom rozsahu z dôvodu procesného zavinenia žalobcu na zastavení konania.

13. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protiv strane.

14. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

15. Podľa § 262 ods. 1, 2 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Náhrada trov konania je vo všeobecnosti ovládaná zásadou úspechu vo veci, ktorá je však doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie je upravená v § 256 CSP a znamená, že trovy je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zavinila, že vznikli. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. Náhrada týchto trov sa prisudzuje bez ohľadu na meritórny výsledok sporu. Pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania v spojení s ustanovením § 256 ods. 1 CSP je súd povinný skúmať, či niektorá zo strán sporu zavinila, že sa konanie muselo zastaviť. Záver súdu o tom, že je splnený predpoklad na náhradu trov, nevylučuje, aby súčasne dospel k záveru, že sú splnené predpoklady na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP (dôvody hodné osobitného zreteľa). Súd za daných okolností napriek procesnému zavineniu vysloví, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, pretože sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP.

17. V prejednávanej veci súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania s poukazom okolností prípadu (konanie zastavilo z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom z dôvodu, že na súde prebiehalo medzi stranami ďalšie konanie pod sp. zn. 15Csp/184/2016, ktorého predmet sa týkal rovnako nárokov zo zmluvy o úvere č. 15848 z 26.2.2013) aplikoval zásadu procesnej zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku zavinenia zastavenia konania na ťarchu žalobcu. Túto odvolaciu námietku vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú.

18. Odvolací súd uvádza, že kritérium procesného zavinenia treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené. Keďže nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúci nie z hmotného, ale procesného práva, otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu, je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, a teda z hľadiska vzťahu výsledku správania žalovaného k požiadavkám žalobcu. Ide teda o to, či sa navrhovateľ domohol uplatneného nároku alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol navrhovateľ v meritórnom konaní úspešný alebo nie. Použitý termín zavinenie nemožno interpretovať - čo zodpovedá ustálenej judikatúre - v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie strany sporu, a teda aj jej prejav vôle spočívajúci v späťvzati návrhu (por. nález Ústavného súdu SR I. ÚS/196/09, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7MCdo 4/2010).

19. Pre posúdenie otázky zavinenia zastavenia konania (§ 256 ods. 1 CSP) je relevantné správanie žalovaného vo vzťahu k žalobcovej požiadavke, avšak pokiaľ ide o iné dôvody, pre ktoré by mal súd posudzovať otázku nároku na náhradu trov konania odlišne od zásady procesnej zodpovednosti za zavinenie, tie môžu byť relevantné len z hľadiska aplikácie § 257 CSP. Žalobca sa v odvolaní proti rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania domáhal, aby súd žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal, teda vo svojej podstate sa domáhal aplikácie § 257 CSP, i keď to vo svojom odvolaní výslovne neuvádzal. Podľa ustanovenia § 257 CSP, súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Použitie tohto ustanovenia negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (napr. R 34/1982). Na účely moderácie nie je rozhodujúce, na základe akej zásady boli trovy uložené a ktorá strana ich má nahradiť; moderovať možno trovy aj zastaveného konania. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo k určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť (porov. napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo 17/2009, 5Cdo 67/2010, 3MCdo 46/2012).

20. Dôvody uvádzané žalobcom, ktoré by podľa neho mali odôvodňovať nepriznanie náhrady trov konania žiadnej zo strán sporu, nie sú podľa názoru odvolacieho súdu dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali odklon od zásady procesnej zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP) pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania. Žalobca žalobou uplatnil nárok na zaplatenie nesplatennej časti žalovanému poskytnutého úveru, pričom v priebehu konania zobral žalobu späť, a to z dôvodu, že v inom medzi stranami sporu (v opačnom procesnom postavení) prebiehajúcim súdom konaní bolo právoplatne rozhodnuté, že žalobca je povinný vydať žalovanému bezdôvodné obohatenie z totožného záväzkového vzťahu medzi stranami sporu, keďže súd prejudiciálne posúdil poskytnutý úveru ako bezúročný a bez poplatkov. K späťvzatiu žaloby zo strany žalobcu teda nepochybne došlo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaného. V zásade potom platí, že žalobca späťvzatím žaloby zaviniť zastavenie konania, takže má zodpovedať za trovy zastaveného konania podľa § 256 ods. 1 CSP, a teda náhrada trov konania má byť priznaná žalovanému.

21. Pokiaľ žalobca namietal, že v danej veci išlo o prekážku litispendencie (§ 159 CSP), pre ktorú mal súd konanie ex offa zastaviť, ani táto argumentácia nebola dôvodná. Skutočnosť, že v oboch konaniach sa posudzovala totožná prejudiciálna otázka, nezakladá prekážku litispendencie. Predmetom konania v oboch prípadoch boli iné uplatnené nároky, i keď vyplývajúce z totožnej zmluvy. Uvedené zakladá dôvod fakultatívneho prerušenia konania v zmysle § 164 CSP, avšak nie prekážku litispendencie ako mylne uvádzal žalobca. Súd preto nebol povinný konanie ex offa zastaviť a uvedené nemôže zakladat' ani dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalovanému.

22. Rovnako tak skutočnosť, že žalovaným skôr podaná žaloba bola žalobcovi doručená až takmer dva roky po tom, čo žalobca podal žalobu voči žalovanému, nie je dôvodom, ktorý by umožňoval súdu

posúdiť otázku zavinenia zastavenia konania v prospech žalobcu, resp. odkloniť sa z tohto dôvodu od zásady procesnej zodpovednosti za zavinenie. Sám žalobca po doručení žaloby žalovaného navrhol konanie podľa § 163 ods. 1 CSP prerušiť, ktorému návrhu súd prvej inštancie i vyhovel a následne tiež žalobca navrhol v konaní pokračovať. Ak teda sám žalobca navrhol v konaní pokračovať s vedomosťou o prebiehajúcom konaní sp. zn. 15Csp/184/2016, len ťažko môže byť dôvodom hodným osobitného zreteľa skutočnosť, že žaloba žalovaného bola žalobcovi doručená takmer dva roky po tom, čo žalobca inicioval konanie voči žalovanému.

23. Z vyššie uvedených dôvodov námietky žalobcu voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania neboli dôvodné, keďže súd prvej inštancie rozhodol správne. Žalobca procesne zaviniť zastavenie konania, preto žalovanému patrí podľa zásady procesnej zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP) nárok na plnú náhradu trov konania voči žalobcovi, keďže v danej veci pri rozhodovaní o náhrade trov konania nebol daný dôvod na aplikáciu ust. § 257 CSP.

24. S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku II. o trovách konania s použitím § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP, rozhodol odvolací súd ex offa podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnému žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi. O výške náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).